

SLACHTER VAN BERGEN BLIJFT ONVINDBAAR

LEES P4

NIEUWE PODCAST OVER SERIEDODERS

LEES P7

OP DE RADAR: MAGGY BELARD

LEES P8

COLD CASE CHRONICLES

Twintig jaar wachten op antwoorden

Twintig jaar geleden veranderde het leven van Betty Aerts voorgoed toen haar dochter Tamara Morris (26) verdween. Drie jaar later werd Tamara teruggevonden, maar de waarheid over wat er precies is gebeurd, blijft tot vandaag onbekend. In deze Cold Case Chronicles vertelt Betty over het gemis, de lange jaren van onzekerheid en haar blijvende hoop op gerechtigheid. Want voor een moeder stopt het zoeken naar antwoorden nooit.

“De dag voor ze verdween belde Tamara me. Ze zei: ‘Mama, ik moet met je praten.’ Dat was het laatste wat ik van haar hoorde.”

- Lees blz. 2

De verdwenen seriemoordenaar

Met de arrestaties van seriemoordenaars Stephaan Du Lion (2018), Fabien Lombaerts (2019) en Marc Eerdeken (2020) lijkt er wel een einde gekomen aan een decennialange reeks Belgische seriemoordenaars. Er verschijnen geen nieuwe namen meer, geen nieuwe dossiers die het label “seriemoordenaar” krijgen. Die stilte roept vragen op. Waar is de seriemoordenaar van de laatste jaren heen gegaan? Is hij echt verdwenen, of kijken we niet goed genoeg? Want achter de stilte schuilen nog altijd onopgeloste moorden, vergeten namen en dossiers die nooit een antwoord kregen.

Misschien is het fenomeen niet verdwenen. Misschien is het alleen uit beeld geraakt. Voor Cold Case Bureau Van Meerbeek gaat Geertje Walravens op onderzoek. Dit doet ze samen met onze studenten criminologische wetenschappen (KU Leuven).

- Lees blz. 6

TWINTIG JAAR ZONDER TAMARA

“Ik ga vooral rust vinden als de zaak helemaal opgelost is, eerder niet.”

Op 17 maart is het twintig jaar geleden dat het leven van Betty Aerts voorgoed veranderde. Haar dochter, Tamara Morris (26) uit Aarschot, verdween en werd 3 jaar later dood teruggevonden. Tot op de dag van vandaag is de zaak nog steeds niet opgelost.

Wanneer Betty over haar dochter spreekt, verschijnt er ondanks alles een glimlach. Tamara nam op jonge leeftijd al verantwoordelijkheden op. “Ze was een tweede mama voor haar broers,” vertelt Betty. Op dertienjarige leeftijd begon ze haar moeder al te helpen in de keuken. “Ze kwam naast mij staan en zei dat ze ook wilde leren koken. Vanaf dan nam ze stilletjes aan taken over. Als ik moest gaan werken, wist ik dat het thuis wel in orde kwam.” Volgens Betty typeerde dat haar dochter: zorgzaam, maar ook erg zelfstandig. “Ze liet niet over haar heen lopen. Wat zij in haar hoofd had, moest gebeuren.” Die sterke wil was soms moeilijk, maar maakte haar ook bijzonder. “Als ik ergens tegenin ging, dan werd ze net koppiger. Dan wilde ze bewijzen dat ze haar eigen weg kon gaan.”

Toch denkt Betty achteraf dat die zelfstandigheid haar dochter ook kwetsbaar maakte. Tamara wilde haar eigen leven leiden en trok zich niet altijd iets aan van waarschuwingen. “Ze was iemand die haar eigen beslissingen nam, ook al vond ik dat soms moeilijk.”

De laatste dagen

Tamara woonde samen met haar vriend in Aarschot toen ze in 2006 verdween. Ze werkte als boekhoudster. Volgens mama Betty speelde er zich niets bijzonders af in haar leven op het moment van de verdwijning. Toch is er één kort telefoontje dat Betty altijd is bijgebleven.

“Kort voor de verdwijning belde Tamara me ineens. Ze zei: ‘Mama, ik moet met u praten.’ Ik zei dat ik aan het werk was en vroeg of we later konden praten. Ze zei dat het goed was.”

Dat nieuwe gesprek kwam er nooit meer. Achteraf denkt Betty dat haar dochter misschien met problemen zat en een uitweg zocht. “Als er iets was, kon ze altijd bij mij terecht. Dat wist ze.”

De verdwijning van Tamara is tot op de dag van vandaag omhuld in mysterie. Er zijn wel aanwijzingen, maar geen antwoorden. Tamara’s portefeuille werd later teruggevonden in het Chartreuzebos in Holsbeek, terwijl haar gsm uiteindelijk in Namen opdook, met een andere simkaart. Voor Betty blijven het raadsels waar ze geen verklaring voor vindt.

Drie jaar in onzekerheid

De periode van vermissing noemt Betty “een hel”. Drie jaar lang leefde ze tussen hoop en wanhoop. “Ik ben van bijna honderd kilo naar achtenveertig kilo gegaan. Dat was een nachtmerrie. Zo iets wens je niemand toe.” Toen haar dochter uiteindelijk werd teruggevonden, was dat een bitterzoet gevoel. “Ja, het was een opluchting. Omdat je dan weet waar ze is. Dat je een plek hebt om naartoe te gaan. Maar het gemis en de vragen blijven.”

Frustratie over het onderzoek

Betty heeft het gevoel dat er tijdens het onderzoek, kansen zijn gemist. Ze vertelt ook dat de communicatie met politie en justitie jarenlang moeizaam verliep. “We kregen bijna niets te horen.” Pas toen ze zelf op zoek ging, onder meer via Cold Case Bureau Van Meerbeeck, kreeg ze informatie die ze eerder nooit had ontvangen. “We kwamen achter dingen die al bekend waren, maar die nooit aan ons verteld zijn. Dat vind ik moeilijk te begrijpen.”

Betty is ervan overtuigd dat iemand meer weet. “Iemand daarbuiten weet iets, dat geloof ik honderd procent. En degene die dit gedaan heeft, is iemand die haar kende. Ze zou nooit met een vreemde zijn meegegaan.”

Geruchten en speculaties

Wat haar ook pijn deed, was de manier waarop sommige media over de zaak berichtten. In verschillende artikels werd er gesproken over drugs of betrokkenheid bij criminele milieus. “Dat maakte mij boos,” zegt Betty. “Dat was mijn dochter niet.”

Betty in gesprek met onze reporters bij het Cold Case Bureau.

Tamara had wel haar problemen. Ze kampte als tiener met eetstoornissen, iets waar haar moeder openlijk over spreekt. “Ze had een periode van anorexia en boulimia. Dat begon op school, omdat anderen zeiden dat ze te dik was.”

Betty probeerde haar dochter toen zo goed mogelijk te helpen. “Ik liet haar na het eten bij mij zitten zodat ze niet meteen kon overgeven. We zijn ook anders beginnen koken, gezonder.”

Volgens Betty werd die kwetsbare periode later soms verkeerd geïnterpreteerd. “Omdat ze zo mager was, begonnen mensen van alles te zeggen. Maar dat had niets met drugs te maken.”

Verdriet in stilte

Steun vond Betty vooral bij haar twee zonen en later bij haar kleinzoon. “Zij hebben mij erdoor getrokken. Anders was ik er misschien niet meer geweest.” Van buitenaf kreeg ze minder steun. “Veel mensen zoeken sensatie. Echte betrokkenheid is zeldzaam.” De familie hield elkaar overeind, ook al was dat niet altijd eenvoudig. Soms dachten haar zonen zelfs dat hun moeder meer informatie had gekregen dan zij. “Op een bepaald moment hebben ze mij gevraagd of ik dingen verborgen hield. Toen heb ik hen laten meeluisteren toen ik de politie belde. Zo konden ze zelf horen dat ik ook niets meer wist.”

AI-gegenereerde foto van Tamara Morris op het moment van haar verdwijning.

Twintig jaar later

“De tijd heeft ervoor gezorgd dat ik weet waar mijn dochter is. Dat geeft rust. Maar geen volledige rust.” Vooral rond verjaardagen, feestdagen en herdenkingsmomenten komt het verdriet terug. “Zolang de zaak niet volledig is opgelost, kan ik het geen plaats geven,” zegt ze. “Ik wil gewoon weten wie het gedaan heeft. Meer vraag ik niet.” Twintig jaar na de verdwijning blijft Betty hopen. Niet alleen op gerechtigheid, maar ook op antwoorden.

Tekst: Emma Van Baelen

Op het YouTube-kanaal van Cold Case Bureau Van Meerbeeck vertelt Betty in een video over Tamara aan onze journalisten Emma Van Baelen en Yasmine Roelants. Check de QR-code!

Wil je op de hoogte blijven van alle video's die we plaatsen? Abonneer dan op het kanaal. Zo mis je geen nieuwe video's of updates.

DE SLACHTER VAN BERGEN

HET LAATSTE JAAR OM DE MOORDENAAR TE VINDEN

Op 22 maart 1997 vond een patrouillerende politieman te paard in de straten van Bergen een vuilniszak met menselijke resten. Het was de start van een van de meest lugubere moordzaken uit de Belgische geschiedenis. De lichamen van vijf vermiste vrouwen werden teruggevonden. Hun lichamen in stukken gehakt en verspreid over Bergen. De slachter van Bergen werd nooit gevat. De zaak werd een cold case. Binnen exact één jaar is de zaak verjaard.

4 januari 1996

Vondst bekken Carmelina
In de rivier de Schelde in Frankrijk

Verdwijning Carmelina Russo (46)

Carmelina verdwijnt uit haar woning in Bergen. De gescheiden moeder van twee bezoekt die dag haar zoon in de gevangenis en wordt later nog gezien in een supermarkt vlak bij haar appartement. Daarna ontbreekt elk spoor.

Omdat ze al een tijd kampte met een zware depressie en medicatie nam, gaat de politie eerst uit van zelfdoding. Een zoekactie blijft uit en pas maanden later volgt een opsporingsbericht.

21 juli 1996

Vondst torso Martine

In de rivier de Heine bij Bergen. Haar lichaam blijkt op exact dezelfde manier in stukken te zijn gesneden als dat van Carmelina. Toch legt niemand een verband tussen beide dossiers. Verder wordt er geen aandacht aan besteed.

21 januari 1996

Verdwijning Martine Bohn (43)

Ze was een Franse vrouw die in bars rond het station van Bergen kwam. Martine was ex-prostitutuee.

28 juli 1996

22 december 1996

Verdwijning Jacqueline Leclercq (33)

Jacqueline was moeder van vier kinderen en was anderhalf jaar eerder gescheiden van haar ex-man. Op 22 december werd ze thuis afgezet door haar zus. Hierna werd ze nooit meer teruggezien.

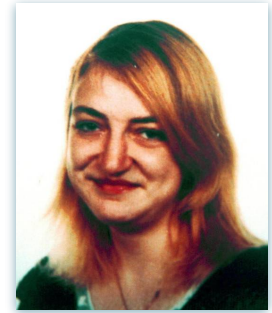
Verdwijning Nathalie Godart (21)

Nathalie was moeder van een zoontje dat in een opvangtehuis verbleef. Ze kampte met een drugsverslaving en prostitueerde zich af en toe om haar gebruik te betalen.

Met haar moeder en stiefvader had ze nauwelijks nog contact, waardoor niemand haar meteen als vermist opgaf.

22 maart 1997

maart 1997

Vondst van vuilniszakken

Een politieagent ontdekt de eerste vuilniszakken met menselijke lichaamsdelen in Cuesmes, een deelgemeente van Bergen. Er zullen er nog volgen. Forensisch onderzoek toont dat de resten in de zakken van meerdere vrouwen zijn. De media noemt de dader “De Slachter van Bergen”.

Verdwijning Begonia Valencia (37)

Ze verbleef lange periodes in een psychiatrische instelling. Maar niemand maakte zich ongerust over de verdwijning omdat ze soms wel voor twee weken haar woning verliet, zonder verdere uitleg.

7 oktober 1997

3 juli 1997

Vondst schedel Begonia

Kinderen vinden een schedel in een boomgaard in Hyon, vlakbij Bergen. Die is van Begonia. Later worden meer botresten van haar gevonden in de regio.

Speurders onderzoeken honderden tips en mogelijke verdachten. Nieuwe forensische technieken en DNA-onderzoek worden toegepast op het bewijsmateriaal, maar geen enkele piste leidt tot een doorbraak.

1998–2010

Vandaag

Vandaag, bijna dertig jaar na de feiten, blijft de identiteit van de Slachter van Bergen onbekend. Als er binnen het jaar geen doorbraak komt, dreigt het dossier juridisch te verjaren en ook officieel een cold case te worden. Voor de nabestaanden van de vijf slachtoffers blijft de hoop bestaan dat nieuwe technologie of een late getuigenis de zaak alsnog kan oplossen.

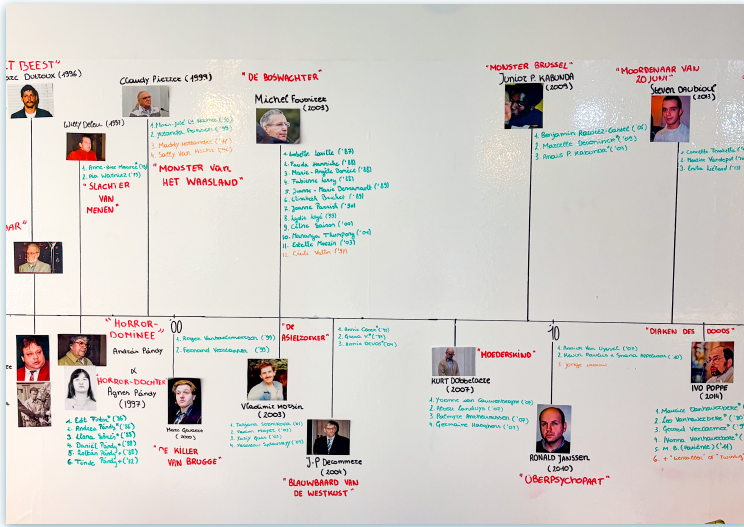
ONDERZOEK

Is de seriemoordenaar echt verdwenen uit België?

Het was november 2025. Aan de grote tafel van aaneengeschoven Ikea-tafels lagen dossiers en laptops en stonden koffiekoppen die al lang leeg waren. Aan de muren hingen de tijdlijnen van andere zaken en het whiteboard stond vol met namen en pijlen die ergens naartoe wezen. Wertelaers schoof een lijst over tafel. “Moet je dit zien,” zei hij. “Hier word ik pas ongerust van.” De lijst was een overzicht van alle Belgische seriemoordenaars, samengesteld door een student die voor het bureau stage had gedaan. De conclusie was simpel, en precies daarom verontrustend: na Stefaan Du Lion in 2018 stond er niets meer...

Door Geertje Walravens

Deze stilte was het vertrekpunt. Een eerste verkenning van true crime podcasts en media bevestigde het beeld: na Du Lion leek er niet meteen nog een nieuwe naam te verschijnen. De voorlopige conclusie was dat het fenomeen er niet meer was. Geruststellend of alarmerend? Toch was er altijd een stem, doorgaans die van Wertelaers, die het team aanmaande tot scepticisme. Heel geruststellend was dat immers niet, al zeven jaar geen nieuwe naam van seriemoordenaar. Die kon er toch niet zomaar mee zijn opgehouden? Of was die misschien gearresteerd vòr hij (of zij) een tweede moord pleegde?...

We besloten een wetenschappelijk onderbouwde studie te doen naar seriemoorden in Europa en meer bepaald in België tijdens de afgelopen dertig jaar. De ambitie was bescheiden en tegelijk fundamenteel: begrijpen waarom de stilte was ingetreden. Niet enkel vanuit wetenschappelijke nieuwsgierigheid, maar omdat achter elk onopgelost dossier nabestaanden schuilen die wachten op antwoorden, en achter de statistische stilte mogelijk een werkelijkheid schuilgaat die wij niet waarnemen.

In 2018 wordt de laatste seriemoordenaar van België gearresteerd. Dat is tenminste wat velen denken en hopen.

Stephaan Du Lion werkte als glazenwasser in Antwerpen, een job die hem in contact bracht met vrouwen in hun vertrouwde omgeving en op momenten waarop ze doorgaans alleen waren. Tussen 1992 en 1997 maakte hij vier slachtoffers, gewurgd met een snoer, een touw of een snelbinder, bij sommigen aangevuld met steekwonden. De zaken bleven decennialang onopgelost: een cold case zonder verdachte, zonder spoor. Tot in 2017 een DNA-match in de richting van **Ariane Mazijn** wees. Du Lion had in 2015 zijn DNA moeten afstaan na een veroordeling voor andere feiten, en twee jaar later leidde datzelfde staal hem naar de gevangenis. In februari 2023 veroordeelde het Antwerpse hof van assisen hem tot levenslange opsluiting voor de moord op vier vrouwen. België haalde opgelucht adem en hoopte stilletjes dat dit de laatste keer was.

We zochten in drie richtingen: de wetenschappelijke literatuur van de afgelopen kwart eeuw, openbare mediaberichtgeving en rechtbankverslagen, en de eigen database van Cold Case Bureau Van Meerbeek met meer dan zeshonderd onopgehelderde zaken in België en Nederland. Officiële politiedatabases en vertrouwelijke dossiers vielen buiten ons bereik, maar wat openbaar beschikbaar was bleek meer dan genoeg. Wat openbaar beschikbaar was, bleek meer dan genoeg om het eerste gat in de stilte te vinden.

De Wurger met de Riem

In de Franstalige bronnen vond het team ineens de naam van Fabien Lombaerts. Dat was de eerste verrassing. Een man met een bijnaam, de wurger met de riem, een vonnis en vier slachtoffers met namen. Daklozen, allemaal, gevonden op een bankje in Evere, in een bos in Terhulpen, langs een spoorweg in Schaarbeek en op het perron van een station. Vier moorden tussen augustus 2018 en februari 2019. Een seriemoordenaar nà Du Lion, dus. Lombaerts bestaat in de Franstalige berichtgeving, met analyses en reportages die verder gaan dan een vonnis en een vermelding. In de Vlaamse pers vind je zijn naam, maar nauwelijks meer dan dat. In de true crime-wereld bestaat hij vrijwel niet. In het collectieve bewustzijn van dit land is hij quasi onzichtbaar, en dus bestaat hij in de populaire perceptie van het fenomeen eigenlijk niet.

Als Lombaerts al ontbreekt, een veroordeelde man met een vonnis en vier slachtoffers, eerder al veroordeeld voor dodelijke messteken, wie en wat ontbreekt er dan nog meer?

PODCAST

Yasmine Roelants (Thomas More) en Emma Van Baelen (PXL) zijn onze stagiaires journalistiek. Ze zijn gestart met een podcast over het onderzoek naar de seriemoordenaars. De voorbereidingen zijn bezig, de eerste interviews zijn al ingeblikt. Binnenkort is de podcast te beluisteren. Hou zeker onze sociale media in de gaten om op de hoogte te blijven!

In de regio Bergen werden tussen 1996 en 1998 vuilzakken met de lichaamsdelen van vijf vrouwen teruggevonden, neergelegd op strategische of symbolische plaatsen. Vijf geïdentificeerde slachtoffers, één onbekende dader, geen vonnis. In de criminaliteitsstatistiek zijn het vijf onopgeloste moorden. In de geschiedenis van de Belgische seriemoordenaars bestaat hij niet: geen naam, geen gezicht en geen vonnis. Hij heeft wel een bijnaam: de Slachter van Bergen (*lees ook bladzijde 4 & 5*)

Of hij enkel twee jaar actief was, weet niemand. De Belgische databank voor vermiste personen en onopgeloste moorden telt vele honderden open dossiers: onverklaard overlijden, langdurige vermissingen, niet-geïdentificeerde lichaamsdelen. Een getal dat wekelijks toeneemt. Lombaerts bestaat. De Slachter van Bergen bestaat. De stilte is mogelijk geen stilte.

De vraag is dus niet óf de seriemoordenaar in België verdwenen is, maar hoe lang de stilte werkelijk duurt en wat er achter die stilte schuilgaat. Du Lion in 2018. Lombaerts, nauwelijks zichtbaar, in 2019. Zes jaar, niet acht. En het echte onderzoekswerk moest nog beginnen.

Onze bevindingen publiceren we in Cahiers, afzonderlijke dossiers waarin we telkens één thema of bevinding van dichtbij bekijken. Dit eerste Cahier vertelt hoe dit onderzoek tot stand kwam en wat het ons al vroeg leerde zien.

De volgende Cahiers gaan dieper: wat de wetenschap zegt over het fenomeen seriemoordenaars, hoe daders in beeld komen of net niet, en wat de honderden onopgeloste dossiers in onze database ons vertellen over wat we missen. Wat ons drijft zijn de mensen achter de dossiers. Die verdienen een antwoord, en dat verdienen ze reeds lang.

(Auteur van deze tekst en de Cahiers, Geertje Walravens, leidt Studiecentrum Van Meerbeek, ons kennis- en expertisecentrum waar studenten en experts mekaar ontmoeten en samen op zoek gaan naar de wetenschap achter het mysterie)

OP DE RADAR: Maggy Belard

Maggy Belard verdween in januari 2003 nadat ze van huis wegliep in Frankrijk. De jonge vrouw leefde al een tijd op straat en raakte verzeild in een wereld van drugs en prostitutie. Haar tocht bracht haar van Rijsel en Valenciennes en uiteindelijk naar Antwerpen, waar ze belandde in het prostitutiemilieu.

In 2007 kreeg haar moeder onverwacht bericht van de Belgische politie: Maggy was vermoord teruggevonden in de Schelde. Ze was doodgeslagen en in het water gedumpt. Maggy bleek bovendien zwanger te zijn toen ze werd gedood. Een binnenschipper vond het lichaam.

De zaak kreeg nauwelijks aandacht in de media en bleef uiteindelijk ook onopgelost. In een gesprek met Cold Case Bureau Van Meerbeek haalde de moeder van Maggy herinneringen aan haar dochter op en sprak ze over het kleinkind dat haar afgepakt werd. "Het zou een zoontje geweest zijn."

(Yasmine Roelants)

DNA in een zinken kist: nog kans op bewijs?

Wat als vele tientallen jaren geleden samen met het slachtoffer ook het DNA van de moordenaar begraven werd? Hoe groot is de kans om nog een bruikbaar spoor te vinden als het DNA niét in de meest gunstige omstandigheden bewaard werd, maar ergens onder de grond in een zinken kist? Wat als...

Het is dit vraagstuk dat forensisch onderzoekers Milly Feytens en Jeff Bervoets de jongste maanden heeft bezig gehouden tijdens hun stage bij Cold Case Bureau Van Meerbeek. De zoektocht naar antwoorden leverde een indrukwekkend paper waar internationale experts aan deelnamen. De paper kan nu gebruikt worden voor verder onderzoek.

De ietwat bijzondere vraag kwam er niet zomaar. Cold Case Bureau Van Meerbeek zoekt al erg lang naar wat er precies gebeurde met Neske Boedry, een weduwe die in 1970 vermoord werd. Het verhaal wil dat het bloed van haar moordenaar onder haar vingernagels zat en dat ze begraven is in een zinken kist. Hoeveel kans maken we vandaag, ruim 50 jaar later nog, om antwoorden te vinden?

Je kan de zoektocht van Milly Feytens en Jeff Bervoets lezen via onze webpagina 'Studiecentrum' of deze QR-code.

NIEUWE DATA COLD CASE CAMPUS

Er zijn nieuwe data beschikbaar voor onze populaire Cold Case Campus, waar we iédereen uitnodigen om samen met ons op zoek te gaan in een cold case.

- Zaterdag 9 mei: introductie Cold Cases
- Zaterdag 23 mei: Module 1 - De Criminele Driehoek
- Zaterdag 30 mei: Module 2 - Tijdenanalyse
- Zaterdag 6 juni: Module 3 - Persons of Interest
- Zaterdag 13 juni: Module 4 - Scenariodenken

Info op onze website, www.bureauvanmeerbeek.com

**PRIVÉ-DETECTIVE
LIVE**
discreet & objectief

Vergunning 14.2021.09

Cold Case Chronicles is een periodieke uitgave van Stichting Bureau Van Meerbeek en verschijnt op papier én digitaal. V.U. Kurt Wertelaers - Leuvenestraat 12-14, 3200 Aarschot - info@bureauvanmeerbeek.com
Je kan Bureau Van Meerbeek financieel steunen via **BE50 3632 1723 9018**.